EXPUNERE DE MOTIVE

Reţelele de televiziune prin cablu, a căror procedură de avizare este reglementată de dispoziţiile art.23 din Legea nr.48/1992, nu sunt protejate de intervenţiile neautorizate şi de furtul de semnal ca şi celelalte reţele de telecomunicaţii definite şi avizate de legea telecomunicaţiilor.

Din cauza acestei omisiuni, intervenţiile neautorizate în reţea şi beneficierea de serviciile de comunicaţie audiovizuală transmise prin cablu sau alte mijloace echivalente au o rată extrem de mare, producând pagube directe şi indirecte atât operatorilor acestor reţele cât şi statului. Aceste pagube directe şi indirecte, produse atât operatorilor acestor reţele cât şi statului, sunt evaluate în prezent la aproape 10 milioane USD anual.

Programele de televiziune şi/sau alte producţii audiovizuale protejate prin dispozitive de acces condiţionat (filtre, decodoare, software etc.) au pondere crecândă în cadrul transmisiilor prin satelit, cablu şi alte mijloace echivalente. Acţiunile de piratare a acestor producţii audiovizuale au căpătat o amploare atât de mare încât organismele europene au considerat necesară adoptarea unor acte normative care să definească şi să pedepsească acest gen de contravenţii. În acest sens, Comisia Europeană a adoptat directiva 98/84/EEC, iar Consiliul Europei a adoptat în octombrie 2000 (prin hotărârea Consiliului de Miniştri) Convenţia Internaţională de protecţie juridică a serviciilor de/cu acces condiţionat, statele membre fiind invitate să ratifice sau să adere la acestă Convenţie, începând cu ianuarie 2001. România a semnat aceasă Convenţie în ianuarie 2001 prin D-na Rodica Mihaela Stănoiu – Ministrul Justiţiei.

În sensul celor de mai sus, textul propus introduce protecţia legislativă a reţelelor de televiziune prin cablu, inclusiv a serviciilor de /cu acces condiţionat şi armonizează legislaţia internă cu cea internaţională de profil.

EXPUNERE DE MOTIVE

Rețelele de televiziune prin cablu, a căror procedură de avizare este reglementată de dispozițiile din art.23 din Legea nr.48/1992, nu sunt protejate de intervențiile neautorizate și de furtul de semnal ca și celelalte rețele de telecomunicații definite și avizate de legea telecomunicațiilor.

Din cauza acestei omisiuni, intervențiile neautorizate în rețea și beneficierea de serviciile de comunicație audiovizuală transmise prin cablu sau alte mijloace echivalente au o rată extrem de mare, producând pagube directe și indirecte atât operatorilor acestor rețele cât și statului. Aceste pagube directe și indirecte atât operatorilor acestor rețele cât și statului sunt evaluate în prezent la aproape 10 milioane USD annual.

Programele de televiziune și/sau alte producții audiovizuale protejate prin dispozitive de acces condiționat (filtre, decodoare, software etc.), au pondere crecândă în cadrul transmisiilor prin satelit, cablu și alte mijloace echivalente. Acțiunile de piratare a acestor producții audiovizuale au ajuns la o scară atât de mare încât organismele europene au considerat necesară adoptarea unro acte reglementative care să definească și să pedepsească acest gen de infracțiuni. În acest sens Comisia Europeană a adoptat directiva 98/84/EEC, iar Consiliul Europei a adoptat în octombrie 2000 (prin hotărârea Consiliului de Miniștri) Convenția Internațională de protecție juridică a serviciilor de /cu acces condiționat, statele membre fiind invitate să ratifice sau să adere la acestă Convenție, începând cu ianuarie 2001. România a semnat aceasă Convenție în ianuarie 2001 prin D-na Rodica Mihaela Stănoiu – Ministrul Justiției.

În sensul celor de mai sus, textul propus la punctul 2, introduce protecția legislativă a rețelelor de televiziune prin cablu, inclusiv a serviciilor de /cu acces condiționat și armonizează legislația internă cu cea internațională de profil.